

Сидоров Микита Сергійович, аспірант кафедри політології, соціології та публічного управління, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, м. Дніпро, Україна
e-mail: myksydorov@gmail.com
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-2107-6041>

ТЕХНОЛОГІЇ СИМВОЛІЧНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Досліджено особливості та характерні риси технологій символічної політичної комунікації як ефективних засобів здобуття, легітимації та реалізації влади. Розкрито їхні принципи дії та механізми впливу. Виявлено, що ці технології діють через повторення, емоційну привабливість та інтерпретаційну гнучкість, зміцнюючи легітимність та надихаючи на колективні дії в символічно-політичному просторі.

Ключові слова: символічна комунікація, політична влада, міфологізація, ритуалізація, метафоризація, легітимація, емоційний резонанс.

Постановка проблеми. У динамічному політичному просторі символічна політична комунікація стала вирішальним інструментом здобуття, легітимації та здійснення влади. На відміну від традиційних форм політичного дискурсу, що ґрунтуються на раціональній аргументації та фактичних доказах, символічна політична комунікація працює через складну організацію знаків, ритуалів, міфів, метафор та емоційно забарвлених образів, які не просто передають повідомлення, а й активно конструюють колективне сприйняття реальності, формують політичні ідентичності та генерують консенсус. Незважаючи на все більший вплив, використання технологій символічної комунікації в політичній практиці залишається недостатньо теоретично обґрунтованим і вивченим з точки зору їхніх функціональних механізмів та можливих наслідків. З огляду на це існує нагальна потреба з'ясувати, як технології символічної політичної комунікації функціонують в якості інструментів конструювання політичної реальності, генерування згоди та консолідації влади.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Символічна комунікація активно досліджується вченими. Однією з перших робіт, що зачіпала проблематику символічної комунікації, була праця Й. Рюш та В. Кіс «Невербальна комунікація; нотатки про візуальне сприйняття людських стосунків» [13], що вийшла в 1956 р. Уже в 1973 р. свою модель символічної комунікації за-

пропонував Д. Гокінс [10]. У подальшому Я. Суї проаналізував патерни символічної комунікації [14], а Р. Коллінз вивчав ритуали в контексті соціальної взаємодії [6]. Різним аспектам функціонування символічної комунікації в політичній сфері присвятили свої роботи такі дослідники, як М. Едельман [8; 9], Дж. Мосс [12], С. Кауфман [11], В. Воррен [17], І. Сусіла, Д. Дін, Р. Юсоф, А. Сетяван, Ф. Вайді [15], О. Висоцький [2; 3], Е. Девія Асеведо [7]. Вагомий внесок вказаних авторів надав нам матеріал для виокремлення та вивчення технологічного виміру символічної політичної комунікації.

Метою цієї роботи є виявити й проаналізувати особливості технологій символічної політичної комунікації як засобів здобуття та реалізації влади.

Виклад основного матеріалу. Символічна політична комунікація – це форма політичної взаємодії, у якій значення конструюється і передається не за допомогою раціональних аргументів чи фактологічного дискурсу, а через свідоме використання символів, ритуалів, образів і перформативних дій. Її основна мета – формувати колективне сприйняття, конструювати спільні ідентичності та встановлювати ідеологічне домінування, викликаючи емоційний резонанс і культурні асоціації.

Методологія технологічного підходу стала основою цього дослідження. Технологічний підхід дозволяє виділяти політичні технології на підставі такого універсального критерію, як ефективність, що означає реалізацію політичними суб'єктами владних завдань за найменшу ціну, із максимальною економією зусиль та витрат [1; 4; 16]. Виходячи з методології технологічного підходу, можемо дати визначення поняттю технологій символічної політичної комунікації.

Технології символічної політичної комунікації – це ефективні інструменти та методи, що використовуються політичними акторами для формування сприйняття, конструювання реальності та, зрештою, впливу на поведінку масової аудиторії. Ці технології не є нейтральними інструментами переконання; вони є механізмами, за допомогою яких політичні еліти генерують згоду, утримують контроль або провокують мобілізацію шляхом формування спільних смислів, емоцій та ідентичностей. Такі технології слугують для естетизації влади, симуляції політичної дії та забезпечення легітимності шляхом керування суспільними настроями та вбудовування бажаних інтерпретацій реальності в колективну свідомість. Технології символічної політичної комунікації функціонують як дієві засоби, що формують суспільну свідомість, легітимують владу, встановлюють емоційні та когнітивні зв'язки між політичними акторами та суспільством. В основі цих технологій лежить використання символів – образів, ритуалів, міфів, мови та церемоніальних практик, що виходять за межі раціонального дискурсу і діють на емоційному

та культурному рівнях, впливаючи на колективне сприйняття та поведінку. Сутність технологій символічної політичної комунікації полягає в їхній здатності кодувати політичні повідомлення в культурно резонансні форми, роблячи їх доступними, емоційно насиченими та ідеологічно потужними. Їхній принцип дії базується на структурованому розгортанні символічних систем, які резонують із спільними цінностями, історичними наративами чи архетипними значеннями в цьому суспільстві. Ці символи слугують не лише інструментами репрезентації, але й механізмами контролю, формуючи те, як політична реальність сприймається, інтерпретується та засвоюється масами.

В основі технологій символічної політичної комунікації лежить принцип медіації: символи виступають посередниками між абстрактними ідеологіями та конкретними політичними діями. Вони не просто репрезентують ідеї, вони оживляють їх, роблячи міфи дієвими і надаючи матеріальну форму нематеріальним прагненням, страхам і моральним імперативам. Процес, який запускають згадані технології, є динамічним та інтерактивним – він розгортається в повсякденному житті, публічному дискурсі та в інституційному середовищі, де символи постійно інтерпретуються, оскаржуються та перевизначаються. Ефективність цих технологій залежить від їхньої здатності використовувати психологічні та культурні схильності, що існують, створювати відчуття приналежності та спільної долі, встановлювати цілісну символічну систему, яка забезпечує орієнтацію та сенс у часи невизначеності, узгодженістю й послідовністю символічних повідомлень на різних медіаплатформах, інституційною спроможністю політичних акторів контролювати і спрямовувати потік символічної інформації. Крім того, технологічний прогрес систем масової комунікації – від традиційних медіа до цифрових мереж – суттєво впливає на охоплення, швидкість і глибину символічного впливу.

Можна виокремити кілька ключових технологій символічної політичної комунікації, кожна з яких працює за допомогою специфічних способів дії і досягає диференційованих ефектів у реалізації політичних цілей.

Однією з основоположних і системоутворювальних технологій символічної політичної комунікації є технологія політичної міфологізації, або конструювання міфічних наративів. Вона передбачає конструювання, поширення та адаптацію міфічних наративів, які описують політичні реалії в міфічних термінах [2; 5]. До них належать історії про національне походження, героїчне лідерство, екзистенційні загрози чи месіанську місію. Такі міфи переосмислюються та оновлюються відповідно до сучасних політичних потреб, часто спираючись на архетипні мотиви та історичну пам'ять [2]. Для цього використовуються технології оповіді, комеморативні та освітні техно-

логії, які посилюють ці наративи. Ефективність полягає в їхній емоційній глибині, моральній чистоті та здатності об'єднувати різні групи населення в рамках спільної символічної структури. Вбудовуючи політичний порядок денний в емоційно сильні історії, ця технологія сприяє формуванню в населення почуття приналежності, мети та моральної ясності. Вона працює шляхом конструювання спрощених, але переконливих інтерпретацій складних соціальних і політичних явищ, тим самим легітимуючи владу через ідеологічне переконання, а не емпіричну аргументацію. Технологія політичної міфологізації діє через повторювані розповіді, візуальну репрезентацію та церемоніал, вкорінюючись у культурну підсвідомість і формуючи довгострокову політичну ідентичність [3].

Різновидом технології політичної міфологізації або конструювання міфічних наративів є міфологізація історії, що передбачає вибірккову реінтерпретацію та драматизацію минулих подій із метою створення наративу про жертви, героїзм або екзистенційну загрозу [11].

Тісно пов'язаною з міфологізацією є технологія наративізації, яка означає структурування політичного дискурсу в послідовні, обмежені в часі історії, що йдуть за логікою «початку, середини і кінця». Ці наративи можуть включати теми боротьби, спокути, прогресу чи занепаду, позиціонуючи політичних лідерів чи рухи як протагоністів, які ведуть суспільство до порятунку чи стабільності. Наративи стають популярними, коли вони узгоджуються з життєвим досвідом або прагненнями аудиторії, дозволяючи їй засвоїти історію та ототожнити себе з її очікуваним результатом [5]. Ця технологія працює найефективніше, коли інтегрована в ширші медіастратегії та інституційні практики.

Серед ключових технологій символічної політичної комунікації чільне місце посідає технологія політичної ритуалізації. Вона реалізується як на рівні дій (подієвих висловлювань) – повторюваних державних церемоній, парадів, присяг на вірність та пам'ятних заходів, так і на рівні мови – вербальних висловлювань, що охоплюють риторичні прийоми, пишномовне мовлення, церемоніальні повторення та стилізовані вирази. Ритуалізовані події висловлювання слугують для драматизації політичного порядку та підтвердження ієрархічних структур. Ритуалізовані мовні форми слугують для освячення політичної влади, зміцнення групової ідентичності та вироблення почуття колективної приналежності. Ритуальна мова функціонує не шляхом надання нової інформації, а шляхом зміцнення переконань і ролей, що існують, у такий спосіб стабілізуючи політичний порядок або відроджуючи прихильність під час кризи. Успіх технології політичної ритуалізації залежить від її перформативної послідовності та емоційного резонансу, який вона викликає в аудиторії, підготовленої реагувати на такі сигнали.

Варіацією технології політичної ритуалізації є ритуалізований заклик, який передбачає багаторазове використання емоційно зарядженої мови і жестів для підтвердження колективної ідентичності та зміцнення нормативної поведінки [8]. На відміну від переконливої аргументації, ритуалізований заклик має на меті не переконати за допомогою розуму, а підтвердити цінності та ролі через перформативне повторення. Так, політичні промови, національні свята та церемоніальні дії часто використовуються для формування лояльності та придушення інакомислення. Сила технології ритуалізованого заклику полягає в здатності викликати спільні афективні стани – гордість, страх, надію, які пов'язують людей зі спільною справою. Чим частіше ця технологія здійснюється, тим глибше ці стани вкорінюються в політичній свідомості, що робить її особливо ефективною для стабілізації політичного порядку в періоди невизначеності або потрясінь.

Ефективність ритуалізації ґрунтується на зміцненні колективної пам'яті та чуттєвому залученні учасників, що робить абстрактні політичні концепції відчутними та особисто-досвідними.

Важливою технологією символічної політичної комунікації є політична номіналізація, яка означає навмисне називання та маркування політичних суб'єктів, політик та подій у спосіб, що формує їхнє сприйняття. За допомогою ретельно дібраної термінології ця технологія формує політичний дискурс, визначаючи, що вважається нормальним, легітимним або девіантним. Наприклад, якщо назвати політичну ініціативу «реформою», а не «жорсткою економією», це може суттєво змінити її сприйняття. Використовуючи такі терміни, як «реформа», «революція», «криза» або «загроза», для позначення певних явищ, політичні актори формують суспільне сприйняття та легітимують або делегітимують вчинки, позиції та події. Спосіб дії тут є лінгвістичним, коли семантичний вибір зумовлює когнітивні рамки та впливає на суспільні настрої. Технологія політичної номіналізації впливає не лише на розуміння подій, але й на те, що вважається нормальним, прийнятним чи суперечливим у політичних дебатах. Вона відіграє вирішальну роль у формуванні порядку денного та нормативному обґрунтуванні.

З технологією міфологізації напряму пов'язано використання технології політичної метафоризації. Метафори діють як концептуальні каркаси, що організовують сприйняття і формують політичну реальність [8]. Вони не просто описують світ – вони створюють його, обираючи певні атрибути для акцентування і пригнічуючи інші. Наприклад, опис політики як «боротьби за виживання» налаштовує аудиторію на інтерпретацію подій крізь призму небезпеки та конкуренції, легітимуючи агресивну політику або авторитарне лідерство. Принцип метафоричного фреймінгу полягає в його

здатності структурувати пізнання без відкритої аргументації, дозволяючи політичним акторам делікатно переосмислювати проблеми, рішення та відповідальність. Його ефективність визначається культурною впізнаваністю метафори та емоційною силою, яку вона викликає. Технологія політичної метафоризації передбачає використання образної мови для конструювання політичної реальності. Вона працює шляхом зіставлення абстрактних понять з конкретними образами, формуючи таким чином когнітивні схеми, за допомогою яких люди інтерпретують політику [8].

Ще однією технологією символічної політичної комунікації є конструювання багатозначності, коли політичні заяви навмисно створюються як такі, що допускають багатозначне тлумачення серед різних електоратів. Ця технологія дозволяє лідерам забезпечувати широку підтримку, поєднуючи різноманітні й навіть суперечливі очікування в єдиній символічній системі [8]. Технологія конструювання багатозначності працює, відкладаючи розв'язання проблеми, дозволяючи людям проектувати власні бажання на послання. Це особливо ефективно в умовах високої невизначеності або плюралізму, коли ясність може відштовхнути потенційних союзників або спровокувати розбіжності.

Доповненням до технології конструювання багатозначності є маніпуляція символами загрози – технологія, яка передбачає драматизацію зовнішніх або внутрішніх небезпек для виправдання політичних дій або консолідації лояльності. Жахаючи ворогами – реальними чи уявними, – лідери активізують колективну ідентичність і посилюють залежність від держави чи партії як захисника. Дія цієї технології ґрунтується на активації страху, який звужує когнітивну обробку і підвищує сприйнятливість авторитарних закликів. Її вплив посилюється, коли загроза формулюється в екзистенційних термінах і пов'язана зі знайомими культурними тривогами [8].

Тісно пов'язаною з технологією маніпуляції символами загрози є технологія конструювання архетипів ворога, яка функціонує через ідентифікацію та символічне представлення спільного супротивника. Ворог може бути зовнішнім (іноземні держави) або внутрішнім (дисиденти, меншини), але сутнісна динаміка залишається незмінною: ворог зображується не лише як опонент, але й як загроза моральній структурі суспільства. Звертаючись до культурно резонансних образів зла, таких як «недолюдина», «чужинець» або «зрадник», політичні лідери активізують глибоко вкорінені страхи і сприяють згуртованості своїх прихильників. Принцип дії цієї технології заснований на людській схильності визначати ідентичність в опозиції; створюючи символічного ворога, лідери конструюють відчуття «ми проти них», що легітимізує агресивну політику і консолідує владу. Ефективність цієї технології залежить від того, наскільки добре образ ворога узгоджується з наявними

культурними тривогами і чи вдається зробити так, щоб загроза здавалась одночасно і безпосередньою, і екзистенційною [8].

Технологія важільної комунікації здійснюється шляхом перенесення символічного капіталу вже встановленого і широко визнаного знаку на новий або менш відомий знак. Ця технологія спирається на конотативні асоціації – коли соціальний престиж, емоційний резонанс або ідеологічна вага одного знаку стратегічно пов'язується з менш знайомим знаком, щоб підвищити його легітимність і привабливість. Наприклад, у політичних кампаніях часто використовують національні символи, такі як прапори чи історичні постаті, щоб надати кандидатам чи політикам патріотичної довіри [14]. Ефективність цієї технології залежить від того, наскільки сильна конотація початкового символу і наскільки він відповідає новому контексту.

Ще однією важливою технологією є конвергентна комунікація, яка передбачає організоване поєднання (тобто конвергенцію) декількох знакових систем – тексту, зображення, звуку і жестів – у рамках єдиного повідомлення. Ця технологія посилює переконливий вплив, залучаючи одночасно кілька органів чуття та когнітивних способів сприйняття. У політичному дискурсі ця технологія проявляється в передвиборчій рекламі, яка поєднує ностальгічну музику, емоційно заряджені візуальні ефекти та авторитетну розповідь, щоб викликати почуття єдності та спільної мети. Успіх технології конвергентної комунікації залежить від узгодженості та синергії між різними засобами, що гарантує, що їх спільний ефект посилює, а не розмиває заплановане повідомлення [14].

Однією з достатньо ефективних є технологія гегемоністської комунікації, яка спирається на концепцію ізології – ідеологічного зв'язку означника з єдиним, домінуючим означуваним. Ця технологія спрямована на укорінення певних значень у суспільній свідомості, роблячи їх самоочевидними або загальноприйнятими. Гегемоністська комунікація часто використовується державними установами або домінантними політичними партіями для консолідації влади шляхом маргіналізації альтернативних інтерпретацій та замовчування протилежних. Вона діє через повторюваний вплив, інституційне посилення та інтеграцію бажаних значень в освітні, правові та медійні рамки. Сила цієї технології полягає в здатності трансформувати спірні ідеї у здоровий глузд, у такий спосіб зменшуючи ймовірність опору їм чи їхньому переосмисленню [14].

Одну з ключових ролей у символічно-політичному комунікативному просторі відіграє технологія метонімічної проєкції. Через реалізацію метонімічної функції – коли один елемент позначає інший через суміжність або асоціацію – ця технологія дозволяє представляти складні політичні реалії за допомогою спрощених, близьких до них символів. Наприклад, лідер може

бути зображений через повсякденні образи – водіння автомобіля, відвідування заводу або рукостискання з пересічними громадянами, щоб підкреслити доступність, компетентність або солідарність [14]. Ефективність технології метонімічної проєкції залежить від правдоподібності асоціації та від того, наскільки вона резонує з життєвим досвідом або прагненнями аудиторії.

Певне значення в символічно-політичному комунікативному просторі має технологія образної конотації, що діє через використання метафоричної та образної мови або образів для стимулювання ментальних репрезентацій, які виходять за межі буквального значення. На відміну від прямої денотативної комунікації, образна конотація запрошує до інтерпретації та емоційного залучення, дозволяючи політичним повідомленням оминати раціональну перевірку і глибше вкорінюватися в психіку аудиторії [14].

Висновки. Отже, технології символічної політичної комунікації утворюють взаємопов'язану систему, яка дозволяє політичним акторам здобувати, утримувати та легітимувати владу за допомогою непримусових засобів. Їх сукупний ефект полягає у створенні символічно-політичного комунікативного простору, у якому політична влада виглядає не лише виправданою, глибоко вкоріненою в культурну та психологічну тканину суспільства, але й такою, що надихає на політичну активність та соціальні перетворення. Сутність цих технологій полягає в їхній здатності бути посередником між абстрактними політичними ідеями та відчутним суспільним досвідом. Вони функціонують шляхом кодування повідомлень у культурно значущі символи, які оминають аналітичну аргументацію і апелюють безпосередньо до емоцій та ідентичності. Їхній принцип дії ґрунтується на повторенні, ритуалізації та наративному структуруванні, які зміцнюють ідеологічні рамки та нормалізують певні інтерпретації реальності. Ключовими технологіями символічної політичної комунікації є політична міфологізація або конструювання міфічних наративів, політична ритуалізація, політична номіналізація, політична метафоризація, конструювання багатозначності, маніпуляція символами загрози, конструювання архетипів ворога, важільна комунікація, конвергентна комунікація, гегемоністська комунікація, метонімічна проєкція та образна конотація. Ці технології відрізняються за способом дії та ефективністю: одні покладаються на емоційний резонанс та ідентифікацію, інші – на повторення та інституційне підкріплення, треті – на багатозначність та інтерпретаційну гнучкість.

ЛІТЕРАТУРА

1. Висоцький О. Ю. Легітимаційні технології в міжнародних відносинах. *Грані : наук.-теор. альманах*. 2017. № 20 (10). Р. 98–104. doi: <https://doi.org/10.15421/1717138> (дата звернення: 15.02.2025).

2. Висоцький О. Ю. Міф як інструмент легітиміційної політики. *Вісник Дніпропетровського університету. Філософія. Соціологія. Політологія*. 2006. Вип. 13. С. 241–249. URL: <http://www.dmeti.dnepropetrovsk.ua/file/56.doc> (дата звернення: 15.02.2025).
3. Висоцький О. Ю. Міфологізація та сакралізація як технології легітимізації політичної влади. *Гілея*. 2013. № 66. С. 611–620. URL: <http://gileya.org/index.php?ng=library&cont=long&id=85> (дата звернення: 08.03.2025).
4. Висоцький О. Ю. Технологічний підхід та його значення в дослідженні легітимізації політичної влади. *Гілея*. 2012. № 62. С. 608–616. URL: <http://gileya.org/index.php?ng=library&cont=long&id=81> (дата звернення: 15.02.2025).
5. Калиновський Ю. Ю., Жданенко С. Б. Роль цивілізаційно-ціннісних наративів у глобальному інформаційному протиборстві. *Вісник Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. Серія: філософія, філософія права, політологія, соціологія*. 2023. № 3 (58). С. 23–38. doi: <https://doi.org/10.21564/2663-5704.58.285630> (дата звернення: 12.02.2025).
6. Collins R. *Interaction ritual chains*. Princeton, Oxford: Princeton University Press, 2004. 464 p.
7. Devia Acevedo E. D. Between Symbols and Power: The Construction of Political Narratives Through Visual Culture in Social Networks. *Visual Review. International Visual Culture Review Revista Internacional De Cultura Visual*. 2024. № 16 (8). P. 43–65. doi: <https://doi.org/10.62161/revvisual.v16.5378> (дата звернення: 12.02.2025).
8. Edelman M. *Politics as symbolic action; mass arousal and quiescence*. Chicago : Markham Pub. Co., 1971. 188 p.
9. Edelman M. *The symbolic uses of politics*. Urbana : University of Illinois Press, 1964. 201 p.
10. Hawkins D. I. Model of Symbolic Communication. *Journal of Advertising Research*. 1973. № 13 (3). P. 33–38.
11. Kaufman S. J. *Modern hatreds: the symbolic politics of ethnic war*. New York : Cornell University Press, 2001. 262 p.
12. Mosse G. L. *The nationalization of the masses: political symbolism and mass movements in Germany from the Napoleonic wars through the Third Reich*. New York : H. Fertig, 2001. 252 p.
13. Ruesch J., Kees W. *Nonverbal communication; notes on the visual perception of human relations*. Berkeley : University of California Press, 1956. 205 p.
14. Sui Y. *The patterns of symbolic communication*. London; New York : Routledge, Taylor & Francis Group, 2017. 152 p.
15. Susil I., Dean D., Yusof R. N. R., Setyawan A. A., & Wajdi F. Symbolic Political Communication, and Trust: A Young Voters' Perspective of the Indonesian Presidential Election. *Journal of Political Marketing*. 2019. Vol. 19, Issue 1/2. P. 153–175. doi: <https://doi.org/10.1080/15377857.2019.1652224> (дата звернення: 12.02.2025).
16. Vysotskyi O. National Security Technologies in the Domestic and Foreign Policy of the State. *Grani : Scientific and Theoretical Almanac*. 2023. № 26 (3). P. 126–133. doi: <https://doi.org/10.15421/172358> (дата звернення: 12.02.2025).

17. Warren B. *Adventures of the Symbolic: Postmarxism and Radical Democracy*. New York : Columbia University Press, 2013. 376 p.

REFERENCES

1. Vysotskyi, O. Yu. (2017). Lehitymatsiyni tekhnolohiyi v mizhnarodnykh vidnosynakh. *Naukovo-teoretychnyy almanakh Hrani – Scientific and Theoretical Almanac Grani*, 20(10), 98–104. doi: <https://doi.org/10.15421/1717138> [in Ukrainian].
2. Vysotskyi, O. (2006). Mif yak instrument lehitymatsiinoi polityky. *Visnyk Dnipropetrovskoho universytetu. Filosofii. Sotsiologii. Polytologii – Bulletin of Dnipropetrovsk University. Philosophy. Sociology. Political science*, issue 13, 241–249. URL: <http://www.dmeti.dnepropetrovsk.ua/file/56.doc> [in Ukrainian].
3. Vysotskyi, O. Yu. (2013). Mifolohizatsiia ta sakralizatsiia yak tekhnolohii lehitymatsii politychnoi vlady. *Hyleia – Gileya*, 66, 611–620. URL: <http://gileya.org/index.php?ng=library&cont=long&id=85> [in Ukrainian].
4. Vysotskyi, O. Yu. (2012). Tekhnolohichniy pidkhid ta yoho znachennia v doslidzhenni lehitymatsii politychnoi vlady. *Hyleia – Gileya*, 62, 608–616. URL: <http://gileya.org/index.php?ng=library&cont=long&id=81> [in Ukrainian].
5. Kalynovskyi, Yu., Zhdanenko, S. (2023). Rol tsyvilizatsiyno-tsynnysnykh naratyviv u hlobalnomu informatsiinomu protyborstvi. *Visnyk NYYU imeni Yaroslava Mudroho. Serii: Filosofii, filosofii prava, politologii, sotsiologii – The Bulletin of Yaroslav Mudryi National Law University. Series: Philosophy, philosophies of law, political science, sociology*, 3(58), 23–38. doi: <https://doi.org/10.21564/2663-5704.58.285630> [in Ukrainian].
6. Collins, R. (2004). *Interaction ritual chains*. Princeton, Oxford: Princeton University Press.
7. Devia Acevedo, E. D. (2024). Between Symbols and Power: The Construction of Political Narratives Through Visual Culture in Social Networks. *Visual Review. International Visual Culture Review Revista Internacional De Cultura Visual*, 16(8), 43–65. <https://doi.org/10.62161/revvisual.v16.5378>
8. Edelman, M. (1971). *Politics as symbolic action; mass arousal and quiescence*. Chicago : Markham Pub. Co.
9. Edelman, M. (1964). *The symbolic uses of politics*. Urbana : University of Illinois Press.
10. Hawkins, D. I. (1973). Model of Symbolic Communication. *Journal of Advertising Research*. 13(3), 33–38.
11. Kaufman, S. J. (2001). *Modern hatreds: the symbolic politics of ethnic war*. New York: Cornell University Press.
12. Mosse, G. L. (2001). *The nationalization of the masses: political symbolism and mass movements in Germany from the Napoleonic wars through the Third Reich*. New York: H. Fertig.

13. Ruesch, J., Kees, W. (1956). Nonverbal communication; notes on the visual perception of human relations. Berkeley : University of California Press.
14. Sui, Y. (2017). The patterns of symbolic communication. London; New York: Routledge, Taylor & Francis Group.
15. Susila, I., Dean, D., Yusof, R. N. R., Setyawan, A. A., & Wajdi, F. (2019). Symbolic Political Communication, and Trust: A Young Voters' Perspective of the Indonesian Presidential Election. *Journal of Political Marketing*, Volume 19, issue 1–2, 153–175. <https://doi.org/10.1080/15377857.2019.1652224>
16. Vysotskyi, O. (2023). National Security Technologies in the Domestic and Foreign Policy of the State. *Scientific and Theoretical Almanac Grani*, 26(3), 126–133. <https://doi.org/10.15421/172358>
17. Warren, B. (2013). Adventures of the Symbolic: Postmarxism and Radical Democracy. New York: Columbia University Press.

Sydorov Mykyta Serhiiovych, Ph. D. Student of the Department of Political Science, Sociology and Public Administration, Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

TECHNOLOGIES OF SYMBOLIC POLITICAL COMMUNICATION

This study examines the features and characteristics of symbolic political communication technologies as effective tools for acquiring, legitimizing, and exercising power. Their operational principles and mechanisms of influence are analyzed. The research reveals that these technologies function through repetition, emotional appeal, and interpretative flexibility, thereby reinforcing legitimacy and inspiring collective action within the symbolic-political sphere.

Keywords: *symbolic communication, political power, mythologization, ritualization, metaphorization, legitimation, emotional resonance.*

